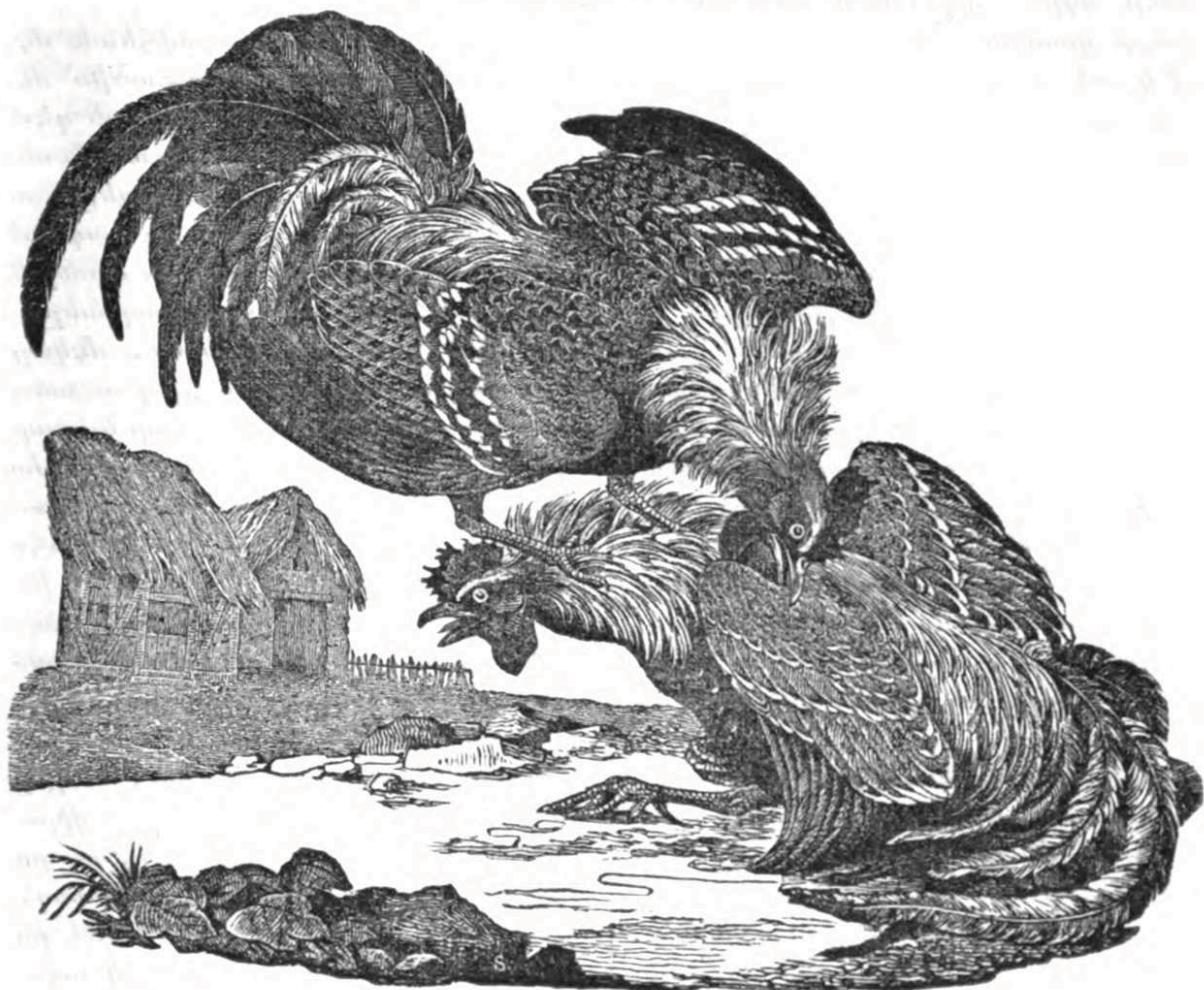

տից իմալովը : Ի՞ւ անկէց ետև Ի՞րեւ-
լից վաճառականութիւնը անցաւ Յու-
նաց ձեռքը . անկէ ալ, միջին գարուն ,
Ի՞րաբացւոց . ուր հին վաճառականու-

թիւնը հետզհետէ աշխարհքներու գիւ-
տովն ու Ճարտարութեց յառաջադիմու-
թեամբը կը հասնի այն զարմանալի վի-
ճակին որ այսօրուան օրս կը տեսնենք :

ԲՆԱԿԱՆՔ

ԿԵՆԴՐԱՆԱԳՈՒԹԻՒՆ

Աքաղաղներոց պատերազմը .

Չկայ կենդանի մը , նոյն իսկ մար-
դիկներն ալ մէջն առնելով , որ աքաղա-
զին չափ սէգ կռուելու ոգի մը ու պատե-
րազմելու բնական եռանդ մը ունենայ :
Ի՞նդհանրապէս նոյն ցեղի կենդանինե-
րը այն ատեն իրարու հետ կը ծեծկուին ,
երբոր կը սկսին իրարու կերակուրըյա-
փըշտակել , կամ երբոր իրենց պատիւն

ու իշխանութիւնը պաշտպանել կ'ու-
զեն . իսկ աքաղազները լնդհակառակն
ամենեւին դիպուածական պատճառ չեն
նայիր , հապա միշտ կռիւ միշտ շիռ .
Թութիւն կ'ըլլայ մէջերնին : || ԵՇԿ ան-
հաշտ ատելութի մը կը տիրէ մէջերնին
և զարմանալին ան է որ այս իրենց մըշ-
տընթենաւոր թշնամութեանը ամենեւին

պատճառ մը չես կրնար գտնել։ Եշբոր
երկու աքաղաղ իրենց բնակարանէն
դուրս տեղ մը իրարու կը հանդրախին,
կը նայիս մէյմըն ալ յանկարծ կը սկսին
իրարու վրայ յարձեկիլ, և սուսերա-
մարտկաց ու հին բարբարոսաց պէս,
կարծես թէ կ'ուզեն կտրՃութիւն և
ոյժ ծախել, թէ և հանդիատես մ' ալ
չունենան. և կը նային որ ատելութիւն-
նին յագեցընեն, և իրենց յաղթութեա-
նը վրայ պարծենան : Ի՞յս պատերազ-
մասէր ոգին, պղտիկուց դեռ ուրիշ
կրքերը վրանին չտիրած, աքաղաղաց
մէջ կը տեսնուի, և դեռ մայրենի թեւե-
րուն տակ եղած միջոցն ալ կը սկսին
արուները իրարու դէմ ունեցած բնա-
կան թշնամութիւննին ցուցընել։ Եշբ
այսպէս անընդհատ կուիւներով և զի-
րար վնասելով բաւական կը մեծնան,
և այնչափ ուժ ու յանդկնութիւն կը
ստանան որ կարենան ծերացած աքա-
ղաղներուն իրենց վրայ բանեցուցած
բռնութեանը դէմ զնել, ան ատեն տես-
նալու բան է մէջերնին փրթած խոռո-
վութիւնն ու շփոթութիւնները : Ի՞-
մէնքն ալ իրենց բնակարանին մէջ մաս-
նաւոր կարգ մը ու առանձին տեղ ու-
նին, և որպէս զի իրենց ունեցած աս-
տիճանը միշտ նոյն պահէն, միշտ կուռ-
ցով ու կոշտով՝ հակառակորդին հետ
կը կոռուրտին :

Երաւացնէ տեսնալու բան մըն է, եր-
կու հաւասարազօր աքաղաղներու իրա-
րու հետ կոռուիլ. կը տեսնաս վրանին
մեծասիրտ արիութիւն մը, վեհանձն
փառասիրութիւն մը, ձարտարութիւն,
և որ և իցէ ցաւի արհամարհութիւն
մը : Եշբոր պիտի պատերազմին, նախ
հեռուէն մէկզմէկու ձայն կու տան,
վերջը կը սկսին կամաց կամաց կտրՃու-
թեամբ մը և խոտորնակի շրջանով ի-
րարու մօտենալ. քանի մը քայլ հեռու
կամկ կ'առնեն, արագ արագ աշքերնին
իրարու վրայ կը տանին կը բերեն, կը-
տուցնին գետին քաելով կը սրեն. մէյ-
մը իրարու վրայ կը վազեն և մէյմը ետ

կը քաշուին, որպէս զի յանկարծակի
կարենան զիրար ձեռք բերել. ետքը եր-
կար ատեն անշարժ կը կենան և ամե-
նայն մտադրութեամբ յարձըկելու վայր-
կենին կը սպասեն : Ի՞յն միջոցին մէյ-
մ' ալ յանկարծ մէկը խրոխտ կոտկո-
վէկույով մը ձայն կու տայ . և ահա ասի-
կայ պատերազմին նշանն է : Ի՞յիս եր-
կուքն ալ ամփոփուած, վիզերնին տրն-
կած, փետուրնին ցցուեցուցած, աշքեր-
նին կրակ դարձած, իրենց թաթերովն
ու ըղունգներովը կը ջանան զիրար զար-
նել ու ճանկել : Ի՞այց որովհետեւ մէ-
կուն թաթով տուած հարուածին՝ մէ-
կալը թուրը վահանի պէս տնկած դէմ
կը դնէ, անոր համար երկայն ատեն ան-
օգուտ տեղը վեր վար ցատքըտելէն ու
կռուելէն վերջը, երկուքն ալ յոգնած
կ'իյնան : Եշբեմն կ'ըլլայ որ ասոնցմէ
մէկը՝ փոխանակ զինքը պաշտպանելով,
վար կը ծռի ու կ'ամփոփուի, մէկալը
ան ատեն ուժով մը ցատքելով ու ասոր
գլխուն վրայէն անցնելով, վար կը գլոր-
տըկի, և մեծ բան է թէ որ առանց
քանի մը հարուած ուտելու կարենայ
նորէն ոտք ելլել : Ի՞յս կերպով ահա
բաւական ատեն կռիւը կը տեէ, ին-
չուան որ երկուքն ալ լսաւ մը կը յոգնին
կը դադրին : Եշբեմն ալ կ'ըլլայ որ յան-
կարծ մէկը առանց իմացընելու՝ թշնա-
մոյն վրայ կը յարձըկի, և ըղունգնե-
րովը անոր կուրծքը, գլուխը, և վիզը
կը վիրաւորէ, բայց ասանկով ալ վիրա-
ւորեալը կռուէն ետ չի կենար, այլ ըլ-
գացած ցաւը զինքը աւելի կը կատղե-
ցընէ : Իսկ երեսը բոլորովին ուժէ ըն-
կած՝ ալ չի կարենան համարձակ շարժ-
մունքներ ընել, ան ատեն կը սկսին կը-
տուցով ու բոլոր մարմնով ծեծկուիլ.
Ո՞էյմըն ալ նայիս՝ երկուքն ալ փետուր-
նին փետուած, բբուկնին և բերանին
պատրուտած, ու արեան մէջ շաղախած,
գետնին վրայ տապլատըկելով կ'իյնան,
կ'ելլան, առանց ամեննեին կտուցներ-
նուն մահացու հարուածին դադար մը
տալու : Եւ թէպէտ ուժէ ալ ինկած
ըլլան, բայց գեռ կատաղութիւնն ու
եռանդը սրտերնուն մէջ կ'եռայ . իսկ

Երբոր ալ՝խիստ կը տկարանան, երկուքն
ալ կը դաղըին կռուելէն, ու իրարմէ
կը հեռանան, և քիչ մը հանգիստ առ-
նելէն ետե, նորէն կը սկսին աւելի կա-
տաղութեամբ կռուիլ: Ու երբոր ա-
նանկ կ'ըլլայ որ մէկը տկարանալով ու
ալ չի կարենալով ցաւերուն դիմանալ,
սաստիկ աղաղակ մը փրցընելով կը թո-
ղու կը փախչի, յաղթողը վեհանձնու-
թեամբ մը առանց մէկալին ետեէն իյ-
նալու՝ կը կենայ և յաղթութիւնը կը
սկսի սուր ծայնով մը հռչակել: Իրաւ
անով կռիւը կատարեալ կերպով չի լը-
մրնար, բայց մէկալին այն յուսահա-
տութեան ու ցաւոց աղաղակը՝ եղած
յաղթութեանը յայսնի նշան մը կ'ըլ-
լայ: Ը ատ անգամ կ'ըլլայ ալ որ մէկը
կը սկսի փախչիլ, որպէս զի թշնամին
ինքզինքը ապահով կարծելով ետեէն
քալէ, ու ան ալ յանկարծ ետե դառ-
նալով, վրան վազէ ու զինքը լաւ մը վի-
րաւորէ: Ի այց մէյմը որ պարտութեան
խեղձ ձայնը հանեց, ալ ամէն բան լը-
մրնած է իրեն համար, վասն զի այս
ձայնը կերպով մը իր յաղթուելուն վը-
կայութիւն մըն է: Երբոր աքաղաղը
կը յաղթուի, բոլորովին իրեն կերպը
կը փոխէ, անկէ վերջը միշտ տրտմու-
թիւն մը, ամօթ մը, վախ մը ու յու-
սահատութիւն մը կը տեսնուի վրան,
ու իր յաղթականին դիմացն ալ խոնարհ
ու տխուր կերպով մը կը կենայ, որն որ
իր կարողութիւնը ցուցընելու համար
երբեմն անգութ բռնաւորութեամբ մը
իր վեհագոյն ըլլալը այն խեղձին կ'ան-
դրադարձնէ: Ո՞արդս՝ որ կենդանեաց
զմնազան բնաւորութիւններն ու սովո-
րութիւնները տեսնելու հետաքրքիր ըլլ-
ալով, իրեն զուարձութեանը առար-
կայ մը կ'ընէ զայն, անկարելի էր որ
նոյնական այս աքաղաղներուն մենամար-
տութենէն իրեն շահ մը չհանէր: Ի՞նոր
համար շատ քաղքըներու մէջ աքաղաղ-
ներու մենամարտութեան հանդէսը՝
յաձախեալ բան մըն է. իսկ Ի՞նգիհա,
շատերը ծիրնթացէն աւելի այս մենա-
մարտութիւնը տեսնելու կ'երթան:

Որպէս զի աքաղաղը աւելի լաւ կեր-

պով կարենայ պատերազմիլ, բբուկը և
շրթունքին տակի կտորը, որ կերպով
մը իրեն արգելք մըն է, կը կտրեն կը
հանեն, պոշին վրայի փետուրներն ալ,
որ աւելորդ բեռ մըն են իրեն, բոլորովին
կը կտրեն. վերջը՝ մարմնոյն վրայի ա-
ւելորդ պղտի փետուրներն ալ նոյնպէս
կը հանեն. կտուցը կը սրեն, և ըղունկ-
ներուն տեղն ալ երկու մատնաշափ եր-
կայնութք երկսոյրի պողպատներ կ'ան-
ցընեն, զորոնք կաշիներով թաթերնուն
վրայ կը հաստատեն: Ո՞արդ չկրնար
երեակայել թէ ինչ աստիճանի կռուե-
լու եռանդ մը կը ստանայ աքաղաղը՝
երբոր կրթուի. մէյմը որ պատերազմե-
լու վարժի, անկէ վերջը միայն կռուե-
լու համար իր կեանքը կը նուիրէ, և
կարգէ գուրս ուրախութեամբ ու զը-
ւարթութեամբ մենամարտութիւնը գրե-
թէ արուեստական բան մը կը սեպուի,
վասն զի ինչուան վառօդով խառնած
օղի ալ կը խմբընեն, որպէս զի աւելի
կատաղութիւնը սաստկանայ. անոր հա-
մար այն տպաւորութիւնը ըններ, ինչ
որ կրնայ ընել մեզի տեսնալով իրենց
բնական թշնամութիւններէն շարժեալ
ըրած կուիւները: Եւ այնպէսով եղած
հանդէսն ալ երկայն չի տեեր, ու մա-
նաւանդ վերջը՝ խիստ անգութ կերպով
մը կը լմըննայ: Վիշ անգամ կ'ըլլայ
որ քիչ ատենի մէջ յանկարծ մէկը մա-
հացու հարուած մը չտայ և գլուխը
մարմնէն թուցընելով գետին չթաւա-
լէ: Երբեմն եղած է որ, աքաղաղի մը
զիմուն համար հազարաւոր ոսկի սղեր-
լմներ գրաւի գրուած են: Ի այց այս
բանս գէշ տպաւորութիւն մը կ'ընէ
մարդուս վրայ, վասն զի ըստ ինքեան
խեղձ կենդանւոյ մը սպանութեան վը-
րայ այս կերպով մտածելը տեսակ մը
բարբարոսութիւն ու անարգութիւն է:

